

Prolog

BESTIA DIN GLENMALURE

Gerald a fost cel care a afirmat că Bestia din Glenmalure poate fi îmblânzită, dar Nathaniel a fost cel care a confirmat că va fi. Gerald a avut timp suficient să-și regrete afirmația încrezătoare pe când urca anevoie dealul în urma vărului său, uitându-se mereu împrejur la fiecare sunet suspicios care-i trecea pe lângă ureche, în drumul lor printre copaci. Și pentru Gerald fiecare sunet al pădurii era suspect. Îi trebuia multă stăpânire de sine să nu ridice pușca de vânătoare cu două țevi la fiecare trosnet și foșnet. Nate se uita în urmă să-l verifice din când în când, observând cu o ușoară satisfacție că vărul lui făcea eforturi să țină pasul cu el.

Era ultimul ceas al amurgului și se anunța o noapte luminoasă, dar asta nu avea să le fie de ajutor. Ceața plutea în fâșii printre fagi și, cu cât urcau mai mult, devenea din ce în ce mai densă. Pădurea din jurul lor era deja o masă marmorată de umbre gri. Nate îi spusese clar că nu vor folosi felinare și vor purta culori pământii pentru a fi una

cu peisajul. Costumele și șepcile lor din tweed erau de ultimă modă – cele mai elegante care puteau fi cumpărate, dar Nate îl purta pe al lui cu o neglijență dată de faptul că se născuse nerușinat de bogat.

Cizmele sale lustruite se adânceau în iarbă. Solul se așternea ca o peliculă peste stânca muntelui și, în noroi, erau granule de granit albe-argintii, care captau ultimele raze de lumină ale serii.

– O să urcăm de-a lungul cascadei până dăm de râu spuse Nate încet, ridicându-și gulerul împotriva aerului umed al înserării; umezeala i se prelingea deja pe gât, din părul blond. Va acoperi sunetul apropierei noastre.

– La fel și sunetul a orice s-ar furișa spre noi, bombăni Gerald.

– Tu ai insistat să vii. Nate se opri și se întoarse spre el. Aș fi putut lua pe altcineva.

– Am crezut că o să fim mai mulți, îi răspunse Gerald cu o privire încruntată, ridicând pușca pe care o ținea pe brațul îndoit. Siguranța este dată de număr. Creatura asta a schilodit doi oameni săptămâna trecută și l-a trimis pe un altul delirând spre casă. N-are nici un sens s-o înfruntăm singuri. Avem nevoie de forțe suplimentare... adică, de cineva care să ducă *echipamentul* măcar.

Ajunseseră cu o șaretă până la capătul drumului din vale, apoi legaseră caii și o luaseră pe jos. Gerald nu era obișnuit să care greutăți mari, iar curelele rucsacului pe care îl ținea în spate îi intrau în umeri. Îi displăcea să fie folosit ca animal de povară; până la urmă, asta era rostul servitorilor. Și pușca devenea tot mai grea, dar ignorase cererea lui Nate de a renunța la ea, așa că nu avea de gând să comenteze pe tema ei.

– Ai de gând să te văicărești tot drumul? îl întrebă Nate.

– Ai fi putut să-l iei pe Clancy.

Nate ridică privirea înspre deal.

– Asta nu are nici o legătură cu el.

Gerald își roti privirea, venindu-i greu să creadă că Nate mai avea probleme cu servitorul lui. Nate porni din nou, chiar mai repede decât înainte, ținând cu mâinile curelele rucsacului, iar Gerald își zorea picioarele obosite după el. Nate avea optsprezece ani, iar vârul lui era cu un an și jumătate mai mare decât el, însă între ei tot mai exista o competiție copilărească.

Trebuiau să traverseze o zonă deschisă, iar pământul de sub iarba galbenă era umed și mocirlos din cauza ploilor recente. Era dificil să pășească fără zgomot și amândoi aveau ochii ațintiți cu teamă spre copacii înșiruiți în fața lor, nerăbdători să se adăpostească din nou. La liziera pădurii, au dat de o urmă și apoi au luat-o până la un râu care curgea prin valea Fraughan Rock Glen, un defileu abrupt, mărginit de două pante acoperite cu iarbă.

În amonte se afla o cascadă, pe lângă care exista o cărare pietroasă, accidentată. Ceața devenea și mai densă acum; nu mai vedeau vârful dealurilor profilându-se pe cer. Creatura putea fi oriunde. Putea fi la câțiva metri depărtare și să n-o vadă decât prea târziu.

– Aici a fost văzută ultima oară, spuse Gerald, respirând greu și ștergându-și fruntea cu batista. Bărbații de la cârciumă au zis că se vor mai vedea urme.

Amândoi scrutau împrejurimile, încercând să depisteze orice mișcare, orice lumini sau sunete prevestitoare.

– Tot nu sunt convins că trei bărbați dintr-o cârciumă pot fi luați drept cea mai bună sursă de informații pe care să te bazezi la vânătoare, protestă Nathaniel.

– Spuneai că vrei informații de la localnici.

– Mă gândeam mai mult la cineva care ne-ar putea *conduce* la creatura asta afurisită.

– Păi, ultimul om care a reușit s-o găsească s-a ales cu un picior rupt în trei locuri pentru efortul lui, așa că nu va conduce nicăieri, pe nimeni, pentru o vreme. Trei bărbați dintr-o cârciumă a fost tot ce-am găsit mai bun. Ce e?

Nate se opri brusc. Gerald se uită peste umărul lui la pata de pe pământ care-i captase atenția vărului său. Acolo, pe pământul moale de lângă baza cascadei, era o singură urmă liniară, pătrunzând ca un șarpe rigid în buruienile care acopereau o parte din povârniș.

– Se pare că eu fac cinste, zise Nate cu voce tremurată. Vezi cât e de mare? Este de zece ori mai mare decât o vedem noi de-aici.

– Ți-am spus că e mare, spuse Gerald, dând din cap. Mi-am dorit să văd creatura asta tocmai de când Clancy ne speria seara, la culcare, cu poveștile despre ea. Au trecut atâția ani și nimeni nu a reușit s-o prindă.

Se uita expectativ la Nathaniel, căruia ochii albaștri, obrajii îmbujorați și părul negru, umed făceau să-i strălucească fața nesănătos de palidă.

– Dar tu ai avut de-a face cu creaturi și mai mari decât aceasta în Africa, nu? Nu m-ai indus în eroare, nu? Putem merge acasă să aducem mai mulți oameni.

– Și să ne trezim cu o șleahță de viteji concetățeni umblând aiurea și făcând suficient zgomot cât să trezească și morții. Nate râse zgomotos. Tocmai de asta nu a prins nimeni creatura. Nu, o să ne descurcăm.

Dar, când se uită la urmă, începu să se răzgândească. După ce terminase școala, se hotărâse să amâne facultatea în favoarea călătoriilor. În timp ce unii prieteni de-ai lui plecaseră în scurte călătorii la Londra, Paris sau chiar New York, Nate hoinărise în zone mai îndepărtate. Familia lui își făcuse o parte din marea ei avere prin capturarea și vânzarea engimalelor¹, iar el a vrut să vadă cum se face. Și cele mai mari și mai periculoase engimale puteau fi găsite în Africa.

Familia contractase serviciile unui faimos vânător american, Peregrine Herne, iar Nate îl sfidase pe tatăl lui, folosindu-se de relațiile familiei pentru a obține un loc în expediția din Congo. Petrecuse mai mult de un an călătorind cu Herne pe întreg Continentul Întunecat, studiind diferitele specii prin lecturarea unor cărți și observarea acestora în sălbăticie și, bineînțeles, luând parte la vânătoare.

Se gândise că, după ce ajutase la capturarea monștrilor și a berserkerilor², avea să fie capabil să se descurce

¹ Cuvânt format de autor din alipirea lui „engine” (motor) și „animal” (animal), pentru a denumi o creatură cu însușiri specifice atât mașinilor, cât și animalelor. (n.tr.)

² Berserkerii sunt, în mitologia nordică, luptători viteji care au jurat supunere zeului Odin. Numele lor provine, în vechea limbă germanică, din „berserkr” și înseamnă, după unele variante, „piele de urs” sau, după altele, „piele goală”. Berserkerii purtau blana unui urs sau aveau furia acestuia și luptau fără armuri ori chiar complet goi. (n.tr.)

și cu orice nesemnificativ animal de pradă avea să-i ofere Glenmalure.

Acum, fără cunoștințele practice ale lui Herne și echipelor de ghizi băștinași vicleni, Nathaniel începea să se simtă depășit.

– Se spune că nici un cal din Irlanda nu-l poate întrece, îi zise Gerald peste umăr. Și are o plăcere deosebită să-i izbească pe oameni de trunchiurile copacilor. Așadar, mergem sau ce facem?

– Mergem, îi răspunse Nate. Voi avea nevoie de un felinar să urmăresc asta. Buruienile sunt dese.

Avea un mic felinar cu gaz în rucsacul lui, cu o lentilă roșie și un capac de metal peste sticlă, care lăsa să se vadă doar o fâșie de lumină. După ce îl aprinse, păși cu grijă după urme, prin buruienile aplecate. Dealul deveni abrupt și, în vreme ce urca, simțea o arsură în mușchii de deasupra genunchilor și în spatele gambelor. În spatele lui, respirația lui Gerald era mai scurtă și mai încordată.

– Respiri cam greu, îi spuse el cu un glas șuierător prietenului său. Ar trebui să faci mai multă mișcare. Acesta este un exercițiu ușor. Nu ai rezista nici măcar o zi la vânatoare în Africa. Respiri ca un motor cu aburi.

– E nostim atunci, pentru că de la tine vin toți aburii, se auzi răspunsul tăios.

Urma șerpuia printr-un lăstăriș care ajungea până deasupra genunchilor și ducea până în vârful dealului. Acolo se aflau câțiva copaci rari, piperniciți, care punctau coama dealului, încercând să supraviețuiască în solul mlăștinos. Nate și Gerald priveau atenți ceața, încercând să deslușească

vreo formă în griul tulpure, când auziră, din dreapta lor, vuietul unui muget îndepărtat.

– Ai auzit? întrebă Gerald cu respirația tăiată.

Nate îi făcu semn cu mâna să tacă. Se auzi un alt muget. Ceața făcea imposibil de estimat direcția corectă, însă era suficient de aproape, încât să li se facă părul măciucă.

– Asta va fi de-ajuns, vino aici, șopti Nate, făcându-i semn vârului său spre un desiș de iarbă neagră aflat sub un brad. Se ghemuiră în tufișul aspru și suplu, iar Gerald își rezemă recunoscător pușca de trunchiul copacului. Dacă noi o auzim, atunci ne aude și ea pe noi, adăugă Nate. Asta-i tot ce am nevoie. Dă-mi rucsacul tău.

Gerald își dădu rucsacul jos de pe umeri și i-l dădu. Nate scoase un cub din lemn, nu mai mare decât o cutie de pantofi, și apoi un alt obiect, înfășurat cu o pânză. După ce-l dezveli, scoase o bucată de metal în formă de pâlnie, foarte asemănătoare cu capătul unui corn, îndoit în capătul mai mic.

– O cutie muzicală? Ce, vrei să cânti un cântec? rosti Gerald, zâmbind compătimitor. Cred că ai stat prea mult timp cu afurisiții ăia de îmblânzitori de șerpi.

– Privește și învață, îi răspunse Nathaniel în vreme ce fixa capătul mai mic al cornului în partea de sus a cutiei din lemn de santal.

Vârî un mic mâner în partea laterală a cutiei și începu să-l învârtă ca pe o manivelă. Gerald privea fascinat, curiozitatea lui triumfând asupra sarcasmului.

– Majoritatea engimalelor mai mari și solitare își apără teritoriul. Nu-i prea agreează pe invadatori. Buriile¹ folosesc cheștiile astea ca momeală.

Se mai auzi un muget mormăit, gros și amenințător. În aerul cenușiu, cețos, era greu de spus cât era de aproape sau în ce direcție. Gerald își scoase plosca din buzunarul de la haină și luă un gât de brandy. Degetele îi tremurară când încercă să înfileteze capacul la loc.

Nathaniel își scoase inelele de aur pe care le purta pe ambele degete mijlocii.

– M-aș fi gândit că o să-ți trebuiască astea, bombăni Gerald. O să ai nevoie de cât mai multă sănătate.

– Am văzut un bărbat luptându-se cu un berseker în Cape, îi răspunse Nate. Și-a prins inelul de carapace, care i-a smuls degetul cu totul.

– Ah, bine. Atunci, pune-le aici.

Nate îi dădu inelele și scoase un colac mare de frânghie din rucsacul lui Gerald, apoi trase de un capăt. Avea o buclă care îl făcea să semene cu un ștreang.

– Ai de gând s-o spânzuri acum? Gerald dădu din cap nedumerit. Sau asta e pentru tine, în caz că nu reușești? Se cam exagerează un pic cu „onoarea“, să știi...

– E un lasou, îi zise Nate. Fermierii îl folosesc pentru a prinde vitele și caii în America. Herne m-a învățat cum să-l folosesc.

¹ Populație în Africa de Sud constituită din urmașii coloniștilor europeni, în special olandezi, stabiliți aici în secolul al XVII-lea (n.red.)

– Nate – Gerald se încruntă afixându o mină serioasă – nu poți să prinzi creatura asta cu o afurită de frânghie. Nu știu ce-ai crezut c-o să...

– Liniște! Nate se uită atent în ceață. Se auzi o mișcare în apropiere. E mai aproape decât credeam. Nu te mișca. Nu scoate un sunet... și să nu te pună naiba să împuști ceva.

Gerald înjură mai mult pentru el, dorindu-și cu ardoare să nu fi venit niciodată cu ideea asta stupidă. Nate își puse frânghia încolăcită pe umăr, luă cutia și se avântă în câmp deschis. Așeză cu atenție cutia jos, în iarba umedă, și apoi roti mânerul. În loc de muzică, cornul eliberă un sunet metalic, ca pufăitul unei locomotive, un sunet neașteptat în tăcerea înăbușită a ceții. Nate alergă spre un pin scoțian, lăsând frânghia jos și asigurându-se că lațul era liber. Înfășură celălalt capăt de câteva ori în jurul trunchiului solid al copacului, îl înnodă și se lăsă în iarba înaltă, la pândă.

Sperase să aibă mai mult timp să se pregătească, dar, cu siguranță, bestia îi auzise. La naiba cu Gerald și vorbăria lui! Sunetele emise de cutie acopereau zgomotul apropierii creaturii, însă Nate știa că aceasta venea. Nu va veni pe furiș, nu când este vorba de o invadare așa de ostentativă a teritoriului ei.

Și apoi o auzi: o trepidație puternică, urmată de un muget înfricoșător. Două puncte de lumină apărură prin ceață, mărindu-se pe măsură ce năvăleau spre el. Creatura urlă din nou, iar ochii îi scânteiară, transformând ceața din jur într-o incandescență albă. Îi auzea acum sunetul apropierii prin iarba, pentru că venea zdrobind-o sub roți. Și apoi se năpusti din ceață spre el, cu motorul huruind puternic.